

Han har selv aftrykt det, men antydet, at der her mangler noget, det ærede Medlem har ikke kunnet læse sin egen Skrift. Det er Bilag 7, hvor han siger, at han fremtidig, „da jeg nu ikke længere kan skaffe flere Penge, maa synke ned under, hvad der maa anses for passende og forsvarligt.“ Der staar i Originalen: „maa synke et godt Stykke ned under, hvad der maa anses for passende og forsvarligt.“ Han forklarer, hvorledes han saa maa indskrænke sig til at have et Værelse, som baade skal være Dagligstue, Kontor, Soveværelse o. s. v. Det faar Staten for sine 9,000 Kr., mere ikke. Og i det hele skildrer han Tilstandene saaledes, at hvis han ikke faar disse 4,000 Kr., bliver hans Levemaade en Skandale, og efter hvad man nu kender til det ærede Medlems Fremgangsmaade, nærer jeg ingen Tvivl om, at han vilde have sørget for, at det blev en Skandale, der vilde være falden tilbage paa Regeringen og det danske Folk i det hele. Jeg ved ikke, om det høje Ting synes, at Ministeriet kan lade en Embedsmand blive siddende, som truer med, hvis han ikke faar et, lad os kalde det, særdeles betydeligt Tilskud, at gøre Skandale i sin Stilling, at opføre sig saaledes i sin Stilling, at han selv siger, at det vilde være et godt Stykke under, hvad der maatte anses for passende og forsvarligt.

Dertil kom saa en anden Ting, og det var, at efter hans egen Fremstilling var det klart, at han maatte være fuldstændig insolvent, ja endog i permanent Pengeforlegenhed. Jeg havde ikke troet, hvad der nu viser sig at være Tilfældet, at han ikke har læst Instruksen om Veksler, men troet, at en udsendt Konsul kan trække Veksler paa Ministeriet, naar han bagefter søger om Billigelse. Og han skriver, at han stod uden Penge og kunde ikke staa uden Penge, og som Følge deraf maatte han gribe til alle Midler. Ja, den Argumentation fører jo noget langt. Ogsaa fra anden Side fik jeg at vide, at han skyldte den og den Mand Penge og kunde ikke betale, med andre Ord, at der hvert Øjeblik kunde befrygtes en Katastrofe. Lod jeg ham blive siddende, kunde det befrygtes for det første, at han iværksatte sin Trusel om at lade sin Handlemaade, sin hele Tilværelse og sin hele Opførsel synke et godt Stykke ned under, hvad der maa anses for passende og forsvarligt, og hvis jeg bagefter havde beklaget mig over det, havde han sagt: Jeg forstaar ikke, hvad Udenrigs-

ministeriet beklager sig over, jeg havde jo sagt det i Forvejen. Jeg befrygtede altsaa en Katastrofe finansielt. Og intet fornuftigt Menneske kan under saadanne Omstændigheder forlange, at Ministeren skal tage Ansvar paa sig, thi jeg havde ikke kunnet give nogen Undskyldning, hvis jeg havde ladet ham blive siddende. Ethvert fornuftigt Menneske vilde have sagt: Du vidste det jo, han har jo selv fortalt det, hvorfor i al Verden har du saa ladet ham blive siddende? Var han værdifuld? Nej, det kunde jeg ikke sige, han var. Men hvorfor har du saa ikke afskediget ham? Det maa jo være af Blødhed, af Eftergivenhed, men saa maa du ogsaa betale, du maa staa inde for ham. Og dette vilde jeg have fundet aldeles rigtigt. Med andre Ord, der blev dels ved hans Trusler, men ogsaa ved hans økonomiske Tilstand lagt et Baand paa Ministeriet; han maatte afskediges.

Jeg ved nok, at man ønskede, det skulde være sket ved, at man havde overladt det til ham selv at tage sin Afsked. Det vilde jeg imidlertid ikke gaa ind paa, thi jeg vilde ikke risikere, at han ikke gik, og det kunde man altid risikere, og saa havde bagefter Ansvar paa faldet paa mig. Det havde været mig, der sad i det, hvis der var opstaaet et stort pekuniært Tab for Statskassen, hvilket let kunde være sket, thi man kan aldrig vide, hvorledes et Menneske under fortvivlede Omstændigheder kan bære sig ad. Var der opstaaet noget Tab, vilde jeg have følt det ikke blot som min juridiske Pligt, men som en Æressag for mig at betale det, hvis jeg havde kunnet. Æreskonsulernes, de ikke betalte Konsulers Forhold ere jo saaledes, at saa snart der kommer Betalingsvanskeligheder for Konsulerne, suspenderer man dem. Jeg vil nok spørge, hvorledes jeg saa i dette Tilfælde skulde have baaret mig anderledes ad, naar Hensyn tages til det store Ansvar, som jeg personlig paadrog mig? Sagen var, at skulde han afskediges, maatte det ske øjeblikkelig.

Jeg hørte det ærede Medlem beklage sig over, at der var skrevet direkte til Vicekonsulen osv., men det er Skik og Brug, man kan ikke gøre andet. I det Øjeblik vedkommende er afskediget, har han ikke noget med Sagerne at gøre, og man skriver direkte til den eller de Mænd, der bemyndiges og udnævnes. Der er ikke sket noget som helst ærekrænkende i den Henseende.

Der var en Mængde andre Punkter,